

Den Borluut

3de jaargang

N°1 - november 2009

In dit nummer van Den Borluut vindt u:

- ◆ Voorstelling nieuwe leden
- ◆ Interview met Brecht Arnaert
- ◆ De doos van pandora
- ◆ Mexicaanse griep
- ◆ Waarom de sleepstraat geen ghetto is
- ◆ De cijferkes van vandaag

Voorwoord

Gegroet allerliefste Gentsche student(e), na een immens gemis tijdens het zomerreces treffen wij elkander hier weder. De zon heeft onze streken weer te vroeg vaarwel gezegd. De ouders zijn content dat hun zonen en dochters het ouderlijk huis 5 dagen in de week niet meer om zeep helpen. De cursussen- en lesnota's accumulatie staat weer te hoog op ons prioriteitenlijstje.

Gelukkig zijn er nog genoeg ontspanningsmomenten voorhanden, zoals het lezen van het gele boekje ter uwer beschikking gesteld aan ware bodemprijzen - het zijn tenslotte nog altijd barre financiële tijden, zeker voor de inkomstlozen onder ons - door de roemruchte studenten van Jong N-VA UGent. Zoals jullie in de vorige editie van de Borluut wel zullen gemerkt hebben, is ons bestuur een

Bob Cammaert

beetje aangepast. Dit is eigenlijk een jaarlijkse traditie - *mensen die afstuderen* - maar vrees niet! De kwaliteit van onze blad aller studentenbladen zal er niet onder lijden. Temeer daar menig gestopt bestuurslid alsnog zijn bijdrage wilde blijven leveren aan ons magazine, waarvoor zij ook onze eeuwige dank en een pint op tijd en stond zullen ontvangen.

Wat verandert er dan wel na het zomerreces? Bitter weinig eigenlijk, alleen dat ons meesterwerkje ingekort is met 4 bladzijden omwille van - *rara* - budgettaire redenen. Evenwel blijven we zoeken naar alternatieve financieringsbronnen waardoor we weer op 20 in plaats van 16 - *jaja*, er zitten twee lege pagina's tussen - pagina's ons gal over van alles en nog wat kunnen spuien.

Desalniettemin hebben we ons best gedaan (*en we zijn er warempel nog in geslaagd ook*) om weer met interessante thema's en onderwerpen voor de dag te komen. De Vlaamswaalse tegenstelling in onze gefabriceerde staat is er uiteraard één van, we kunnen er voorlopig nog (*helaas*) niet omheen. Ook andere belangrijke en minder belangrijke gebeurtenissen in de binnenlandse politiek becommentariëren we vanaf bladzijde 6.

Vanouds zal de ene tekst al wat ludieker zijn dan de ander. '*Informative is not a four letter word*' zoals men wel eens placht te zeggen in de Vlaamsche volksmond, of toch iets in die aard.

En toch hoeven ook de meer internationaal georiënteerde studenten onder ons Den Borluut niet na het lezen van dit voorwoord neer te leggen, ook zij zullen hun gading vinden in wat onze bestuursleden voor u hebben neergepend.

Dit gezegd zijnde kan een redacteur niet meer of minder dan u veel leesplezier te wensen. May the lion be with you...

Den Borluut

Colofon

Den Borluut wordt uitgegeven door en voor leden, sympathisanten, en geïnteresseerden in Jong N-VA UGent

Vormgeving:

JM-Grafische vormgeving, Spiegel 1, 9860 Oosterzele, T. 09 362 74 33

Contact:

Jong N-VA UGent,
Burggravenlaan 137, 9000 Gent

verantwoordelijke: Bob Cammaert,
0485/971245
Bob.Cammaert@UGent.be

Dit nummer werd afgesloten op
27 oktober 2009

Voorstelling nieuwe leden

Donck Maxim

Bestuurslid

Leeftijd: 20 jaar
Studierichting:
3e bachelor in de rechten

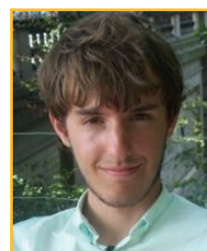

Contactgegevens:
donckmaxim0750@gmail.com

Mathias Vanthuyne

Bestuurslid

Leeftijd: 19 jaar
Studierichting:
2e bachelor in de rechten

Contactgegevens:
mathias_vanthuyne1990@hotmail.com

Deseck Gregory

Bestuurslid

Leeftijd: 20 jaar
Studierichting:
Bachelor in de geschiedenis

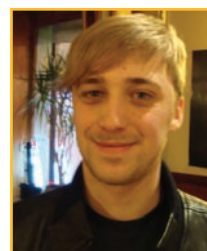

Contactgegevens:
deseckgregory@gmail.com

Bert Dermaut

Bestuurslid

leeftijd: 22 jaar
Studierichting:
Bachelor in de Geschiedenis

Contactgegevens:
der_treb@hotmail.com

Verlag bier & spelen

Op 7 oktober jl was het weer zover. De moeder aller gezellige café-avonden: Bier & Spelen, georganiseerd door onze bekende en beminde studentenvereniging. De avond kwam gezapig op gang, doch volgden steeds meer jongelui de lokroep die vanuit café De Kroon weerklonk. Rond 22 u. zat het café goed gevuld met duchtig gezelschapspelende mensen. Bekende spelen zoals Kolonisten van Catan (de klassieker in wording), Set!, poker and many more... werden vanuit de stoffige kast opgediept tot ieders jolijt. Gelukkig bleef het niet bij spelen alleen, ook de streekbiertjes vonden vlot de weg naar menig keelgat. Tripel Karmeliet bleek hierbij de kampioen van het gerstenat en laafde (al te) vaak de dorstigen. De avond leek eindeloos te duren tot de cafébaas ons vrolijk gezelschap kwam verstoren met de nimmer vrolijk in het oor klinkende woorden "we gaan sluiten, jongens. Drinkt uw pint en begeef u op uw weg". En alzo geschiedde. Maar niet getreurd want in het tweede semester krijgen zij die dit massa-evenement gemist hebben de kans om dit goed te maken. Uiteraard zijn zij die het wel live meemaakten wederom welgekomen. Tot de volgende!

Van Rompuy vindt een miljard ... in de zakken van de belastingsbetaler

Gisteren stelde de regering Van Rompuy zijn begroting voor 2010-2011 voor. Nadat Vlaanderen reeds duidelijk maakte dat ze de federale put niet zullen dempen, keek de Belgische regering dan maar meelijwekkend naar de privé-sector. Meer bepaald de banken en de energiebedrijven moeten het ontgelden. De banken moeten in 2010 220 miljoen euro ophoesten (we hebben ze nog maar net nipt gered van het bankroet en we zadelen ze al meteen weer op met onverwachte kosten) en in 2012 670 miljoen euro, vanaf 2013 moeten ze jaarlijks met 540 miljoen euro over de brug komen. Deze regeling geldt als bijdrage aan de staatsgarantie op de spaarrekeningen. De energiebedrijven Electrabel en SPE zullen tussen 2010 en 2014 jaarlijks tussen de 215 en 245 miljoen euro in de schatkist deponeren als bijdrage voor het langer openhouden van de kerncentrales. Zodus heeft de regering weer op handige manier eigen besparingen ontweken. Raad eens aan wie die bijdrages zullen worden doorgerekend? Uiteraard, de belastingsbetaler. En dit in een land dat al één van de hoogste, zoniet de hoogste belastingsdruk ter wereld heeft.

Het 'kaakslag-franskiljonisme'

Het was weer een en al verontwaardiging omdat het Vlaams Parlement besliste de bevoegdheden, die Vlaanderen grondwettelijk bezit, ook gewoon uit te oefenen. Vroeger deed men lacherig over het zogenaamde "kaakslag-flamingantisme", maar er bestaat nu zeker een "kaakslag-franskiljonisme". CDH-voorzitter Joëlle Milquet en haar minister van Franstalig Onderwijs Marie-Dominique Simonet zijn daar de vaandeldragers van en volgen het gehuil van MR, FDF en PS. De Franstaligen zullen het ooit wel leren. Onderwijs in Vlaamse gemeenten - ook als dat Franstalig onderwijs is - is een bevoegdheid van de Vlaamse gemeenschap. Dat werd unaniem gestemd in het Vlaams Parlement, uitgezonderd natuurlijk Christian Van Eycken van de Union Francophone. De Franstalige Brusselaars werden helemaal verrast door het Vlaams Parlement. Dat parlement heeft het aangedurfd niet te wachten op een vierde belangenconflict van het Brussels parlement. Wat hadden de Vlaamse parlementsleden moe-

ten doen? Zeggen aan onze Franstalige broeders: pas op hoor, word wakker, haal maar het volgende belangenconflict uit de kast om Vlaanderen te koeioneren op een terrein waar de Franstaligen gewoon niets te zeggen hebben? Hadden we dat blokkeringspeltje ook nog met de Francophone Brusselaars moeten afspreken, zoals het blokkeren van de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde door de federale regering wordt afgesproken met de Duitstalige gemeenschap? Welke mensenrechten worden nu weer geschonden? Vlaanderen - dus de Vlaamse belastingbetaler - financiert volledig het onderwijs in het Vlaamse landsgedeelte, dus ook het Franstalig onderwijs in de faciliteitengemeenten. Vlaanderen is dus ook verantwoordelijk voor de inspectie op dat onderwijs.

Kris Van Dijk

N-VA fractievoorzitter Vlaams Parlement

Bron: <http://www.n-va.be/>

Belangenconflict duitstalig parlement is ridicul

Minister-president Karl-Heinz Lambertz heeft vanmorgen, woensdag 14 oktober 2009, bevestigd dat het parlement van de Duitstalige Gemeenschap zinnens is een belangenconflict in te dienen tegen het wetsvoorstel voor de splitsing van het kiesarrondissement BHV. Nochtans had Lambertz vorige week duidelijk verklaard dat hij enkel een belangenconflict zou indienen, als hem dat vanuit Vlaanderen gevraagd zou worden. Dit zou reeds het vierde belangenconflict over exact hetzelfde onderwerp zijn. Het herhaaldelijk inroepen van steeds hetzelfde belangenconflict is een puur misbruik van de rechtstaat. Ten eerste kan een mens zich afvragen welk belang de Duitstalige Gemeenschap, 150 km verwijderd van Brussel, heeft bij de splitsing van BHV. Ten tweede vraagt een mens zich af waarom zij die zoveel van België houden, geen stemming kunnen aanvaarden die goedgekeurd wordt door een democratische meerderheid in het Belgische parlement. Vlamingen moeten blijkbaar wel aanvaarden dat zij bestuurd worden door een Franstalige meerderheid en een Vlaamse minderheid. Maar Franstaligen hoeven niet te aanvaarden dat een Vlaamse meerderheid een wetsvoorstel goedkeurt. Nogal paradoxaal.

Interview met Brecht Arnaert

Jong N-VA UGent is een gezellige vereniging waar studenten een voorsmaakje kunnen krijgen van het politieke leven, waar ze samen pinnen kunnen drinken, waar ze samen kunnen filosoferen over het leven. Maar Jong N-VA UGent is ook zoveel meer. Onze studentikoze vereniging kan ook gebruikt worden als een springplank naar echte politieke posten, waar je de opgedane ervaring uit De Kroon in de praktijk kunt omzetten. Zo ook verging het onze voormalige voorzitter Brecht Arnaert. Brecht is nu werkzaam in de fractie van de N-VA in de Kamer. Met de beleidsverklaring van premier Van Rompuy vers in het achterhoofd een ideaal moment om hem en zijn toekomstplannen in de fractie eens te polsen.

Zo Brecht je bent sinds deze zomer werkzaam in de fractie, valt het mee de overstap van het studentenleven naar het echte leven?

Dat valt wel mee, behalve dan het opstaan. Kwart voor zeven uit je nest, kwart voor acht op de trein, kwart voor negen op mijn werk. Gelukkig heb ik een goeie chef (*hopelijk leest hij mee*) die flexibiliteit toelaat. Als ik dus kwart na negen arriveer, dan weet hij dat ik zal doorwerken tot kwart na vijf. Nu is het nog rustig in De Kamer, maar ik weet dat als de boel daar onder stoom komt, ik alles zal geven wat in mij zit, zelfs al moet ik daar tot middernacht blijven. Mijn keuze om bij N-VA te werken is voor een groot stuk passie.

En met welke ongetwijfeld interessante dingen ben je bezig binnen de fractie?

Ik volg het departement op dat Bart De Wever deed voor hij verhuisde naar het Vlaams Parlement, namelijk Buitenlandse Zaken. Verder neem ik er nog Defensie en Ontwikkelings-samenwerking bij. En vanuit de Federale Fractie

ben ik aangeduid om de werkgroep rond Brussel op te volgen. Brussel interesseert mij heel sterk, omdat het de achillespees is van de Vlaamse Beweging. Je wint elk debat over onafhankelijkheid tot het gaat over Brussel. Binnen N-VA moet daar nog heel wat denkwerk voor verzet worden.

Heeft je voorzitterschap enigszins geholpen bij het verkrijgen van je fractiemedewerkschap?

Ik hoop van niet. Ik zou het gevoel niet willen hebben dat men mij aangeworven heeft omdat ik de juiste personen ken, maar omwille van mijn competenties. Ik weet wat ik goed kan en dus graag doe: mij vastbijten in een dossier, een lange termijn argumentarium opbouwen, teksten schrijven die als filosofische onderbouw kunnen dienen voor concrete politieke actie. Ik weet wat ik slecht kan en dus niet graag doe: ad hoc-dingetjes opvolgen zonder diepe impact, routinejobs, kleine dingen. Ambitueus, ik weet het wel, maar ik render niet in tweede linie, het is in het niemandsland dat ik op mijn best ben. Geef mij creatieve opdrachten en ik bloei.

En hoe zie je de toekomst en je eventuele politieke carrière tegemoet?

Goch, moeilijke vraag. Vroeger antwoordde ik daarop laconiek: de eerste president van de republiek, maar mijn geloof in politiek slinkt met de dag. Ik krijg meer en meer interesse in de civiele samenleving, want daar zit de motor van verandering, niet in de politiek. Politici zijn handelaars in tweedehands ideeën. Ze leven met de illusie dat ze een burgerlijk draagvlak creëren, maar het is net andersom: zij bestaan omdat er een burgerlijk draagvlak is. Maar dat is het ook. Vier of vijf jaar zijn zij de uiting van wat mensen op een bepaald punt vonden. De

Interview met Brecht Arnaert

volgende verkiezingen zijn daar slechts een correctie van.

Dat klinkt nogal pessimistisch

Vind je? Met wetten verander je geen mensen. Je kunt een paard naar het water leiden, maar je kunt het niet verplichten te drinken. Enkel wanneer een politicus appel doet op het morele geweten van de bevolking kan er misschien wat draagvlak groeien, maar vroeg of laat wordt dat draagvlak misbruikt voor het eigen politiek gewin.

Dat is het gevaar met Bart De Wever. Niet dat ik hem oneerlijkheid toedicht, maar hoe lastig moet het niet zijn om de street credibility die hij nu opgebouwd heeft, eens niet te gebruiken

voor snel, gemakkelijk succes? Moest hij willen, hij zou een aantal keer de waarheid geweld kunnen aandoen en puur op gezag de mensen toch nog meekrijgen in zijn ideeën. Ik denk dat dat een tweestrijd is: zoeken naar de waarheid, en tegelijkertijd beseffen dat de status van waarheidsbewaker de ideale politieke positie is om je eigen ideeën als waarheid te verkopen.

Politiek heeft dus weinig zin?

Wel, voor mij niet. Vroeger dacht ik dat er zoiets bestond als het algemeen belang. Maar dat klopt niet. Er bestaan enkel private belangen, die hun invalshoek proberen te verkopen als het beste voor iedereen. Maar dat kan niet. Daarom kan politiek nooit iets zijn dat iedereen dient. Alleen wetenschap kan dat, de vooruitgang van de rede, en vrijheid.

Mijn engagement in een nationalistische partij als N-VA valt dan ook alleen vanuit die invalshoek te verklaren: België is hét toonbeeld van irrationaliteit, van het vergoelijken van de meest ondemocratische en onredelijke toestanden onder het mom van het publiek belang. Elke handeling die ik onderneem is erop gericht die irrationaliteit aan te tonen en aan te klagen. Daarom heb ik ook een bloedhekel aan romantische nationalistes die met trillende stem en waterige ogen spreken over Vlaanderen, zon-

der verdere aanduiding over wat dat dan concreet inhoudt. Dikwijls zijn het ook mensen met een zwakke identiteit, die zich dan volledig verliezen in het Vlaams nationalisme als surrogaat voor de leegte van hun eigen bestaan. Het schijnt heb ik daaraan.

Ze hebben geen plan voor de republiek, ze denken dat met de Vlaamse onafhankelijkheid alles opgelost zal zijn. Terwijl het dan nog maar begint. Hoe positioneren wij ons in de wereld? Wat zal het fundament zijn waarop wij dat Vlaanderen bouwen? De oude, verzuilde corporatistische traditie? Of een nieuw elan? Halen we onze inspiratie bij de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring? Of willen

Federaal parlement

we zo'n samenlevingsmodel niet? Onvermijdelijk komt de keuze dichterbij waarop de Vlaamse Beweging zich zal moeten uiten voor een post-Belgisch project.

Dat houdt ook in dat de dag dat Vlaanderen onafhankelijk wordt, de flaminganten echter iets anders gaan doen: het nationalisme kan geen samenlevingsmodel op zich zijn. Nationalisme is voor mij dan ook geen ideologie: het is een reactie op het onrecht dat ons collectief aangedaan wordt. Naargelang de voedingsbodem die het vindt, kleurt het rood, zoals in Catalonië of blauw-conservatief zoals in Vlaanderen. Maar nationalisme als ideologie op zich, dat brengt nare dingen met zich mee.

Heb je tot slot nog tips voor wie zelf politiek geïnteresseerd is?

Wel, na mijn betoog hier weet ik niet of er nog veel mensen te motiveren vallen. Maar ik zou zeggen: ga op zoek naar feiten. Wist je bijvoorbeeld dat een parlementair uit Wallonië slechts 35000 stemmen nodig heeft om verkozen te geraken, en een parlementair uit Vlaanderen wel 44000? Aan wie nu raar opkijkt zeg ik: welkom in de Vlaamse Beweging.

Brecht, ik vrees dat dit alles is waar we tijd voor hebben. Maar we zien dat je nog geen sikkepit van je gedrevenheid kwijt bent.

De doos van Pandora

Bob Cammaert

Net voorbij de luchthaven van Islamabad bevindt zich het Chaklala garnizoen, waar het Pakistaanse leger en de inlichtingendienst ISI (*Inter-Services Intelligence*), het equivalent van de CIA, het nuclear arsenaal van Pakistan, onder de leiding van Khalid Kidwai, bewaken. Met de recente Taliban aanslagen van 15 en 16 oktober in respectievelijk Lahore (*daar kwamen om en bij de veertig mensen om het leven*) en Peshawar (*daar werden 'slechts' dertien mensen gedood bij een aanslag op een lokaal politiekantoor*) in het achterhoofd, kan men zich vragen beginnen stellen bij de veiligheid van dat kernarsenaal. Na het zomeroffensief van het Pakistaanse leger in de Swat vallei en de dood van de Taliban-leider Mehsud in augustus door Amerikaanse 'drone' vliegtuigen lijkt de Taliban dus weer op te rukken vanuit hun schuilplaatsen. Het is vrij algemeen geweten dat de Taliban- en Al-Qaeda-strijders vooral vanuit Waziristan en de Swat vallei opereren, waar ze massaal hun toevlucht zochten na de inval van de Verenigde Staten in Afghanistan.

Maar er doet zich recentelijk een verontrustende evolutie voor in Pakistan. Een nieuwe generatie Taliban strijders begint zich ook meer en meer op andere delen van het land te richten teneinde de regeringstroepen te dwingen zich te verspreiden over het gehele land. Waarom is dit nu een verontrustende evolutie, wel om twee redenen. Een eerste reden is dat het overgrote deel van het Pakistaanse leger gestationeerd is daar waar het land ze, voorlopig, het minst nodig heeft. Deze troepen bevinden zich namelijk in Kasjmir, waar Pakistan in een grensconflict verwickeld is met aartsvijand India. Het restant van het leger, dat de Taliban in bedwang dient te houden, loopt dus niet over van de manschappen. Het zal dus nog moeilij-

ker worden om de Taliban te bestrijden, indien deze geringe troepenmacht nog eens verspreid zal worden over het gehele grondgebied van Pakistan in plaats van enkel in Noord-Pakistan te opereren. De tweede reden is dat door deze verdeel-en-heers strategie de Taliban in het vaarwater van andere extremistische groeperingen terecht kan komen waarmee ze wel eens

Pakistan

een coalitie zouden kunnen sluiten. Men denkt hierbij vooral aan Lashkar-e-Taiba, de groepering die vermoedelijk achter de Mumbai aanslagen van 2008 zit. Zij het wel dat ze hierbij vermoedelijk de steun kregen van de Pakistaanse ISI, die daarnaast ook steun blijkt te geven aan islamitische groeperingen die in Afghanistan strijden tegen de Amerikaanse bezetter. Deze twee redenen zijn een grond voor groeiende ongerustheid in het Pentagon omtrent de veiligheid van de Pakistaanse kernwapens. De terechte vrees bestaat namelijk dat deze in handen van de Taliban zouden vallen.

In het licht hiervan is het dan ook positief te

zien dat het Pakistaanse leger besloten heeft om een nieuw offensief te starten in Waziristan. Daarnaast lijkt het me ook nuttig dat de Pakistaanse regering zijn connecties in Washington aanspreekt om druk uit te oefenen op India om het grensconflict in Kasjmir voor eens en altijd op te lossen. Waarna ze de daar vrijgekomen troepen kunnen inzetten in hun strijd tegen de Taliban en andere groeperingen. Een tweede punt dat mogelijk kan helpen om van Pakistan een stabiel land te maken is dat president Obama 5 miljard dollar extra steun belooft heeft aan Pakistan voor de komende vijf jaar. Hierdoor zal de totale steun vanuit de Verenigde Staten neerkomen op 7,5 miljard dollar. Het zal er dan op aankomen om dat geld nuttig te besteden. Dus niet enkel aan extra militaire offensieven en een betere beveiliging van de kernwapeninstallaties (*waar stiekem al zwaar in is geïnvesteerd door de Amerikanen*), maar ook aan de uitbouw van de legitimiteit van de burgerregering van Asif Ali Zardari. Deze regering is immers in menig streek in Pakistan absoluut niet geliefd om twee belangrijke redenen. Een eerste reden is de immense armoede die Pakistan teistert. Ongeveer 1 op 4 Pakistani leeft onder de armoedegrens. Het zal er dus op aankomen om de Pakistaanse economie (die slechts aan 2 à 3 % zal groeien dit jaar) te stimuleren om nog minder afhankelijk te worden van agricultuur en hun dienstensector verder uit te bouwen. Een tweede reden is paradoxaal genoeg omwille van de steun die ze vanuit Amerikaanse hoek ontvangt. De oppositie in Pakistan, en een groot deel van de burgerbevolking, vreest immers dat door deze financiële steun de invloed van de Verenigde Staten op de regering Zardari te groot zal worden. Een derde punt dat een efficiënte strijd tegen het terrorisme in de weg staat is de verbondenheid van de ISI met verscheidene terroristische groeperingen, waaronder dus de Taliban. Ondanks het feit dat deze laatste ook door de ISI aangevallen worden, blijft de band dus voortduren. Het lijkt me dan ook de taak van de regering Zardari om, in

ruil ook voor de immense Amerikaanse steun die ze krijgen, de ISI te verplichten om hun banden met deze terroristische organisaties door te knippen. Een zaak die makkelijker gezegd is dan gedaan, gezien het feit dat de burgerregering de macht deelt met het leger en de ISI. Ten vierde lijkt het me nuttig dat de Amerikanen hun illegale operaties op het grondgebied van Pakistan staken. Voornamelijk onder de regering Bush werden geregeld mis-

sies uitgevoerd door de 'Special Forces' om bepaalde Taliban kopstukken uit te schakelen. Dit zette uiteraard kwaad bloed bij de lokale bevolking die hun nationale soevereiniteit hierdoor geschonden zagen. Een betere oplossing lijkt me de logistieke en financiële steun geven aan het Pakistaanse leger, zoals die nu al aan de gang is, op te voeren. Dit ontnemt de Taliban dan een belangrijk argument om gewone burgers tegen de centrale regering op te zetten. Tot slot lijkt het me ook verstandig om, zoals dit ook in Afghanistan dient te gebeuren, diplomatieke toenadering te zoeken met de lokale leiders in het onherbergzame Waziristan waar de centrale overheid traditioneel weinig gezag bezit. Zodoende kan er daar een door de lokale burgers aanvaarde invloed komen tegen de Taliban.

Zoals je hierboven kon lezen, zal de Amerikaanse regering bij monde van zijn gezant Richard Holbrooke nog veel werk hebben om deze doos van Pandora gesloten te houden. Voor de toekomst van onze westerse wereld kunnen we alleen maar hopen dat ze in hun opzet slagen.

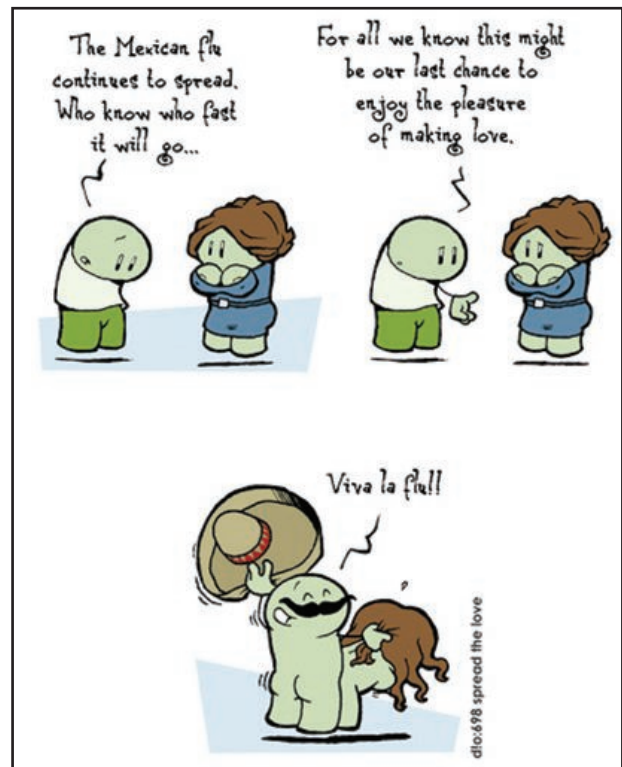
Bob Cammaert

Mexicaanse griep

Zou iedereen niet eens graag Mexicaanse griep krijgen? Wat een ervaring, wat een respect als je een week later kerngezond verkondigt dat je alles zonder veel moeite overleefd hebt!

Om eerlijk te zijn heb ik het niet hoog op met deze ziekte. Een mens moet volgens mij al serieuze stoten uithalen om ze op te doen. Neem mijzelf bijvoorbeeld: het zwijn uitgehangen op twee festivals, 10 dagen doorgebracht in Praag - *niet de meest hygiënische stad* - in een voortdurende vodka-roes nota bene, meer feestjes gecrasht dan Kanye West, en nóg heb ik het niet te pakken. Niemand lijkt er zich trouwens nog iets van aan te trekken, van heel dat gedoe. Volgens mij is er dan ook maar één verklaring: de Belgische overheid heeft geprobeerd, en natuurlijk weer gefaald, om de mensen tot uitzinnige aankopen aan te sporen om zo de economie weer aan te zwengelen. Met als pervers gevolg dat we allen in een permanente staat van decadentie zijn beland, het moreel verval is groter dan ooit, de gratis vaten rollen vastbesloten door de Overpoort, ettelijke tientallen bierlijken verpletterend op hun mars naar de complete vernietiging van de mensheid. Maar kan je nog spreken van moreel verval als er geen moraal meer is? Wat kan je nog aanvangen met de samenleving als je niet meer onder de indruk raakt van *"De 120 dagen van Sodom"* van D.A.F. de Sade? Waarop kan je nog hopen als de CD&V - CD&V! - een wetsvoorstel lanceert waardoor kindertjes van 14 jaar seks mogen hebben?

Deze situatie vertoont veel gelijkenissen met de absolute zedenverloedering die voor de val van het West-Romeinse Rijk de kop opstak. Zoals Alexander Tytler rond 1770 zei over de democratie: *"From that moment on, the majority always votes for the candidates promising them the most benefits from the public treasury, with the result that a democracy always collapses over loose fiscal poli-*

cy". Men wordt egoïstisch, verliest respect en het algemeen belang is nog slechts een loos begrip uit lang vervlogen tijden.

Het is angstaanjagend maar tegelijk hoopgevend te zien hoe België, een land dat bijna 70 keer zo klein is als het West-Romeinse Rijk in 395, ten onder gaat aan de symptomen van de democratie, terwijl iedereen het er ondertussen over eens is dat België geen democratie is. Hoopgevend, omdat wij N-VA'ers eindelijk gelijk krijgen: er is nood aan een echt democratische en efficiënte staat Vlaanderen, en wel opdat wij de generaties van de komende 100 jaar niet opzadelen met een kanjer van een staatsschuld en een hallucinant gat in de begroting. Ons land lijdt aan de Belgische griep, maar heeft een zwak immuunsysteem. Wij branden onze kaarsjes, en zetten de taart klaar.

Michiel Vlaeminck

De liefde

Omdat de onderwerpen “Die luie Walen” en “Die domme Sossen” onderhand wel van commentaar voorzien zijn door mijn zeer bekwame medestanders is het tijd voor een onderwerp dat de Vlaamse Beweging al te gemakkelijk onder de mat veegt: de liefde! Inderdaad, menig flamingant, uw die naar is hierop geen uitzondering, ervaart geregeld het gevoel aangetrokken te zijn tot een proper meisje van alhier. En we kunnen allemaal wel (*een stukje van*) de Vlaamse Leeuw meezingen, sommigen laten zich zelfs ter zake De Blauwvoet niet onbetuigd maar indruk maken op de beminde Grimelda doet het toch niet echt. Op onverklaarbare wijze lijkt het vrouwvolk ook niet onder de indruk van onze capaciteiten bier te verzetten of cheeseburgers te eten. Nu de mooie Sabijnse traditie van “gaat en bedient U” niet meer geoorloofd lijkt, moeten wij onze doelgroep overtuigen om uit eigen beweging over te gaan tot het sluiten van een overeenkomst. Hier ligt een wijds en onont-

gonnen gebied, toegankelijk voor kwakzalvers allerhande die de emotioneel getroebleerde jeugd willen uitmelken voor iedere cent die ze van thuis uit meekrijgen om “hard te studeren en zeker één keer per dag gekookt te eten”. Het is, U zult mij hierin niet tegenspreken, alsof de vacature op mijn lijf geschreven werd! Bovendien, als wij vlaamsgezinden onze affectie zouden moeten betrekken van de jongens van het PFK of zelfs van die van Jong N-VA Nationaal zouden we wel eens kunnen wegwijnen dat de gemiddelde zongedroogde tomaat er niet van terug heeft. Er is vast wel ergens een schoon gezegde, ik ben er zeker van dat we het vroeg of laat nog eens gaan horen van Frank Deboosere, dat zegt dat wie wil oogsten best tijdig actie in die zin onderneemt. Daarom geef ik mijn raadgevingen dus nu al mee en niet in het Valentijnsnummer! We stappen dan ook in een wijde boog rond defaitistische leuzes van de strekking “mochten we intelligente vrouwen willen, we zouden allemaal homo worden!” en “wie een lieve, intelligente en mooie vrouw wil heeft er drie van doen”. Defaitisme trekt hoogstens vliegen aan, zelden fantastische vrouwen. De pronte jongeman van rechtse zijde die het aanlegt op de vrouwen uit zijn omgeving maar zich door zijn rechts fatsoen gefrustreerd weet moet niet langer wanhopen. Hij kan zich voortaan bedienen van mijn bijzonder deugdelijke en gepatenteerde techniek: de dagvaarding. Ik noem het: het gedinginleidend stuk van de liefde! Ik kan U haar onverdeelde aandacht garanderen wanneer de

gerechtsdeurwaarder bij het krieken van de dag met de politie en de slotenmaker op haar deurtje klopt. Allerhande juridische flauwiteiten en dubbelzinnigheden kunnen hier dienstig zijn om in uw akte te zetten. U zou bijvoorbeeld kunnen bezoekrecht eisen van de dame uwer verzuchtingen, dit in een fijn restaurantje in aanwezigheid van kaarslicht en toastjes met olijventapenade. Mocht de eis afgewezen worden dan kan U haar alsnog ter zitting bewonderen. Of U zou in hoger beroep kunnen gaan uiteraard, ik ken een erg betrouwbare rechter bij de Rechtbank van Koophandel te Brussel. Bij Francine is het hoe dan ook een gewonnen zaak,

als ze iets kan doen om de liefde vooruit te helpen zal ze het zeker niet laten. Gevoelige mannen die niets aan het toeval willen overlaten, ik noem ze: de sponsachtigen met veel te veel geld, kunnen bij mij ook intekenen op het Premium Deluxe “Je bent m'n harte-diefje” - package. Op die manier verzekert U zich niet alleen van een hand-

geschreven dagvaarding op gezegeld papier maar ook van ons klapstuk: de strafklacht. Onze diensten spannen zich dan voor U in om slap gezwets op te zoeken in ons strafwetboek dat het neerleggen van een klacht zou kunnen wettigen. Wij zijn niet te beroerd om voor U zaken te verzinnen als: “Ik dien klacht in tegen jou, mijn mooie Cornelia, omdat je mijn hart dat ik jou in pand gaf zo schaamteloos verwaarloosde!”. Bewarend beslag op haar activa is slechts één van onze middelen om haar van uw bestaan en amoureuze intenties in kennis te stellen. Vooraleer uw vragen mijn mailbox versmoren: er is een nieuwsbrief en de onderhandelingen met de universiteit voor het ter beschikking stellen van een lokaal voor de zelfhulpgroep zijn vergevorderd. Misschien keert uw maag wel bij zoveel liefvalligheid maar het is nu eenmaal zo dat de vrouwen graag horen dat ze gewild zijn. Dat of ge moest uw kot helemaal zelf gaan kuisen natuurlijk!

• Prijsvraag: De knapste vrouw binnen de N-VA is:

Frieda Brepoels

Sarah Smeyers

Jan Peumans

Onze prijs, weggegeven door brouwerij Vandecasteele (“Mmm, doe mij nog maar 'n Casteeltje!”), is niet te versmaden: 150 kilo worst. Af te halen in de Kempen (*daar waar de baan stopt*).

Maarten Contreras

Waarom de sleepstraat geen ghetto is?

Brecht Arnaert

In DS van 30 september vraagt Luckas Vander Taelen zich af of we bang moeten zijn om onze waarden op te dringen aan nieuwkomers. Hij verwijst naar de opkomst van ghetto's in Brussel, bewoond door allochtonen die de wijk niet meer als publieke ruimte zien, maar als het privaat eigendom van hun gemeenschap. In Gent, dans la Flandre Profonde, is er echter ook een grote Turkse minderheid die zich concentreert in een aantal wijken. Hoe komt het dat de Sleepstraat geen ghetto is, en de Merodestraat wel? Het artikel van Vander Taelen wordt algemeen onthaald als een moedige analyse. Helaas is het niet eens een analyse maar slechts de loutere vaststelling van wat we al jaren weten. Vander Taelen stelt vast, maar verklaart niet. Willen we echter goeie oplossingen bedenken dan moeten we het eerst eens zijn over de definitie van het probleem. Een lekke band repareer je niet met hamer en beitel. Want wat is de oorzaak van de problemen die we vandaag hebben? Welke ideeën lagen aan de basis van het beleid dat nu overduidelijk aan

het falen is? Een grote verklarende factor is de idee dat het concept "wij" moest afgebroken worden, ten voordele van het individu. De gemeenschap werd als bevoogdend ervaren, wij en zij bestond niet meer, het was ik en jij en vele anderen. Weg met het paternalisme van een gemeenschapsmoraal, het eigen individuele ik primeert op gelijk welke sociale institutie. Hoewel het in vraag stellen van sociale instituties vruchtbare producten kan opleveren, leidde die stelling echter ook tot de onvermijdelijke conclusie dat, indien de gemeenschap niet meer bevoogdend mocht zijn tegenover ons, ze dat toch ook niet meer mocht zijn tegenover nieuwkomers? Elk zijn eigen private cultuur, en dan vinden we het wel. Maar wat als die nieuwkomers die postmodernistische manier van denken niet volgen? Wat als in hun cultuur het wij-gevoel wél nog waarde heeft? Dan krijg je toestanden zoals in Anderlecht, Molenbeek en Vorst. Op al die plaatsen is de gemeen-

schapszin van allochtonen onvoorstelbaar groot. In hun eigen gemeenschap. En daar wringt het schoentje in Brussel. Terwijl de Vlaamse Gemeenschap ondertussen een begrip met inhoud is, en de feitelijke Waalse Gemeenschap zich, ondanks jarenlange institutionele blokkering, stilaan aan het vormen is, is er van een Brusselse Gemeenschap in de verste verte geen sprake. Hoe sterk bewegingen zoals Aula Magna en Brussel Forum ook dromen van zo'n eigen gemeenschap, die kan pas ontstaan als er een bindmiddel is dat die gemeenschap vorm kan geven. Als dat bindmiddel "de loutere wil om samen te leven" is, dan is het failliet daarvan al meermaals bewezen. Allochtonen trekken zich terug in eigen wijken, op een eigen territorium.

En gelijk hebben ze. Want hét probleem bij uitstek in het Brusselse debat rond integratie is dat er toch geen duidelijke identiteit is om zich aan te conformeren. Hoogstens een stadsidentiteit, maar geen gemeenschap met een overkoepelende set aan normen en waarden. Wel, dan

kun je maar beter jezelf zijn. Meer nog. De integratieproblemen in Brussel houden rechtstreeks verband met de uitholling van de Belgische identiteit. Die identiteit werd gaandeweg verzwakt door de democratisering en de genadeslag toegebracht door het cultiveren van de non-identiteit als reactie daarop. Oorspronkelijk had België immers een zeer sterke identiteit. België was een duidelijk Franstalig land, centralistisch geleid naar Jacobijns model, met sterke Latijnse invloeden. Verkiezing na verkiezing werd echter duidelijker dat de Belgische identiteit, in 1830 nog bepaald door de ideeën van een mannelijke, cijnsbetalende, francofiele en royalistische elite van 30 000 stemgerechtigden, niet overeenkwam met de identiteitsinvulling die de bevolking voor zichzelf zag. Hoe meer mensen mochten gaan stemmen, hoe sterker het duidelijk werd dat dit land uit twee naties bestaat: de onze en die van onze Waalse broeders. Zolang grote lagen van de bevol-

De sleepstraat

king niet mochten stemmen, kwam de identiteit België niet in de problemen. Vanaf de democratisering was er geen houden meer aan: het oorspronkelijk België was op sterven na dood. Omdat het onmogelijk bleek om die oorspronkelijke Belgische identiteit te revitaliseren, koos men dan maar voor de vlucht vooruit. Kon België niet meer bestaan, dan zou het niet-bestaan van een Belgische identiteit haar nieuwe identiteit worden. Belgicistisch links in Vlaanderen vluchtte in een identitair nihilisme, dat bovendien nog goed paste bij een al te lichtzinnige invulling van de multiculturele samenleving. Het feit dat België geen identiteit had, leek de ideale voedingsbodem om allerlei culturen te verwelkomen, zonder onderscheid. De plaats bij uitstek daarvoor was het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waar de Belgische identiteit zich door de federalisering noodgedwongen in teruggetrokken heeft. Enkel daar kon het experiment verder gezet worden. De blijde intrede van het ware humanisme in Brussel, werd in sterk contrast geplaatst met de vermeende kerktorenmentaliteit van de Vlaamse Gemeenschap. Men deed triomfantelijk over het nieuwe experiment. Belg zijn werd verheven tot een soort kunstvorm, de kunst om zichzelf weg te cijferen. Surrealisme bleek daar goed bij te passen. Onlangs werd in Brussel nog het Magrittemuseum geopend, met als embleem een logo dat verdacht veel op een kroontje lijkt. Het surrealisme, ooit een anti-establishmentbeweging, wordt nu ingeschakeld ter legitimering van de non-identiteit. Te pas en te onpas wordt gedeclareerd dat België het samenlevingsmodel bij uitstek is, een uniek project in de wereld, post-nationaal en post-identitair. Maar hoe mooi de dromen en de kunst van Magritte ook waren, non-identiteit is onhoudbaar. Wat niet wil bestaan, bestaat wél in zijn poging om niet te bestaan. Ook Magritte ging zijn verf kopen in een gewone winkel, die onderdeel was van een gewone gemeenschap. De non-identiteit is inconsistent met zichzelf. Wat Belgicistisch links dus niet voorzag, is dat het cultureel vacuüm dat zij België heetten en zij ten volle meenden te beleven in Brussel, al spoedig opgevuld zou worden door nieuwe identiteiten. Dát is wat gebeurd is in Brussel. De probleemwijken van Brussel waar men dacht multiculturele experimenten te zien ontstaan, blijken bij nader inzicht monoculturele uitingen te zijn van een samenhangigheid waar zelfs de meest radicale conservatieven nog niet van durven te dromen. In die wijken is geen veelheid aan culturen aanwezig. Er is slechts één dominante cultuur, en dat is de hunne. De andere worden getolereerd. Nog net. Het verschil met Gent kan niet duidelijker zijn.

Wie de taxi neemt aan het Sint-Pietersstation maakt meteen kennis met Gentenaars van Turkse origine. Maar het zijn wel Gentenaars. Zij vragen in een sappig dialect, gekleurd door de vocaalharmonie die de Altaïsche talen zo eigen is, waar u heen wil. En als Galatasaray nog maar eens landskampioen geworden is, dan zal heel Gent het geweten hebben. Rode vlaggen met halve manen sieren het straatbeeld. Maar zijn er in Gent no-go-zones? Trekken in Gent mensen van buitenlandse origine zich terug op een eigen territorium? Voelen Gentenaars van Vlaamse oorsprong zich niet meer thuis in hun eigen stad? Helemaal niet. De enige no-go-zone in Gent is tegenwoordig de Korenmarkt, en wel omdat die open ligt voor rioreringswerkzaamheden. Hoewel ook Gent zijn samenlevingsproblemen heeft, is er wel degelijk een common ground, een wens tot samenleven. De Gents-Turkse cultuur is wel degelijk een subcultuur in een Vlaams spectrum, de subcultuur van de jongeren uit Molenbeek is dat niet: het is hun cultuur die er de Belgische non-identiteit opgevuld heeft. Zonder compromis, zonder common ground. Het wordt tijd dat links erkent dat geen enkel ideaal, of het nu multiculturalisme, interculturalisme of transculturalisme is, de werkelijkheid kan verbergen dat er steeds een hoofdcultuur moet zijn waarin elementen van nieuwe culturen geabsorbeerd kunnen worden. Daar is trouwens helemaal niets mis mee. Meer nog. Multiculturaliteit zonder interactie is apartheid. En waar culturen interageren met elkaar, moet er een hoofdcultuur zijn die als substraat kan dienen voor de andere. Dat de crux van het probleem zich in Brussel bevindt is dan ook geen toeval. Brussel is het enige territorium in België waar men is blijven vasthouden aan de Belgische identiteit, die hol geworden is. Terwijl nieuwkomers in Vlaanderen en Wallonië een identiteit aantreffen waar zij zich wel degelijk naar kunnen integreren is men in Brussel overgeleverd aan het identitair vacuüm dat men als reactie op die voortschrijdende uitholling gecreëerd heeft. Het enige wat we nochtans moeten doen, is het voorbeeld van de Brusselse Franstaligen volgen. Paradoxaal genoeg zijn zij de enigen die zichzelf nooit inschreven in dat identitair nihilisme. Ze gebruikten het wel te pas en te onpas om de eigenheid van de Vlamingen in Brussel te kunnen negeren. Terwijl Vlamingen in Brussel onder elkaar aan het debatteren zijn of ze nu Brusselse Vlaming dan wel Vlaamse Brusselaar zijn, is de Franse Gemeenschap in Brussel de enige die nog identiteit genoeg toont om zonder vrees inderdaad zijn waarden en normen op te leggen.

Brecht Arnaert

De cijferkes van vandoage

Gensch Pierken

Tes weer ne kier den tijd geweest van pluskes en minnekes, de begrotink gelijk da ze zeggen in Brussel. Ge moe ierlijk zijn, tzijn veural minnekes geworden e. Tes crise, moede uuk ierlijk in zijn, moar zan toch een beke mier ulder beste moete doen zelle, want veur oens, de toekomst van oens dierbeminde voaderland, ziet et er ni goe uit. Loate me we beginne int zuiden. De groen-tsjeef-socialistische boazen en der veur gekoze mier of 450 miljoen euros te bespoaren, mor ze goan nog altij dik int ruud. Ze zegge da ze de pluskes en de minnekes weer gelijk goan krije in 2015. O gier o got al die maffiakinderkes. Twieduzendvijftiene. Das nog ver van ons bedde, ma toch, tzeit al vele. Da wil zegge da ze nog ne kier vijf joar ulder eigen mensche nog mier in de schulde wille steke.

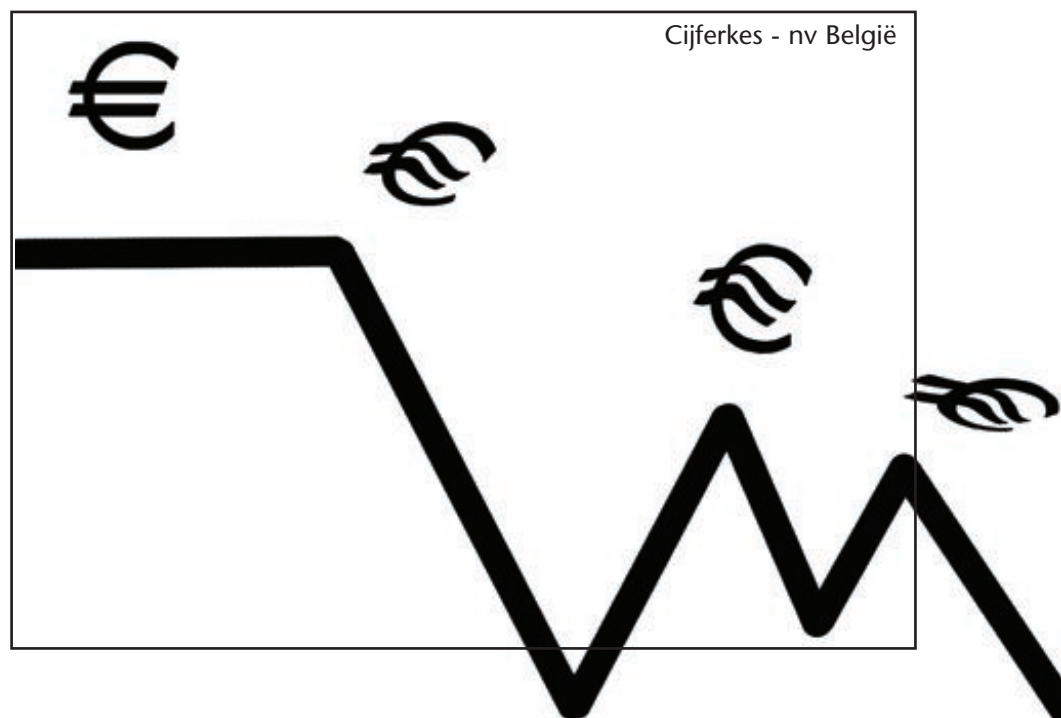
Nóg mier, want zen al een grute schuld, tschijnt dat nu al 125 percent van ulder joarleks budget es. Gien kat int stroat die da weet natuurlijk, ma tes e zu. En ze doen lekker verder, in ploatse van schuun schip teiwe. Nijeje, de jeugd zalt moeten oplosse, want zij die op de postjes zitte durve ni. Dan ze ne kier al die maffiosi bij ulder nekvel pakke en buite zwiere! Want wa ze me oens geld doen veur de moment... pijs da der nog vele lijke in de kaste zitte. Gistere wast Hermanneke (*wiene?*) die zijne pletsenbol nog ne kier mocht opblinke. Uuk veural minnekes. De pluskes moen de banke en da bedrijf uit Parijs veur zorgen. Wa pijsde neu? Da me we wij da ni goan voele in oenzen portemonnee? Moakt da de

ganze wijs zegge me we tons. En ze blijve moar lache. Tschip is toch al veel langer oant zinke moar straks zijn ze op pensioen en est oan nen ander. Tot 2015, tons goa elken Belg zeugezegd 40000 euros verschuldigd zijn, zonder der zelve iets me te moake tèn.

Tes duidelijk wie de primus van de klas es. Me ien van oens eigen manne op de cijferkespost o me we ni anders gepijst uuk nie. Ij weet er uuk wa van natuurlijk. Int bedrijfsleven est ni anders: ge meugt echt ni te lang aanpappe of de misère blijft duren.

Terink naar de nerink, de broekriem oanspanne. Tes bekanst even populair geworde of zwaffelen. Jammer da me we neu weer schulden en, ma tes crise veur oens uuk. Moeste me we kunne doen me ons eigen cens wa we wille zoet anders zijn. Moar oas we dien bodemlozen put van België al ni mier goan vullen benk content. Oens cens veur zij die der veur werke!

Gensch Pierken

Komende activiteiten

- **Woensdag 4 november:** Bestuursvergadering
- **Woensdag 18 november:** Lezing omtrent de Vlaamse Beweging tijdens de wereldoorlogen
- **Woensdag 9 december:** Interne ledenavond
- **Woensdag 16 december:** Borluut 2

Ereleden

Jong N-VA UGent dankt haar ereleden van het eerste uur voor hun steun en vertrouwen:

- **Bart De Wever**
[Voorzitter N-VA]
 - **Ben Weyts**
[Kamerlid N-VA]
 - **Sarah Smeyers**
[Kamerlid N-VA]
 - **Louis Ide**
[Fractievoorzitter N-VA in de Senaat]
 - **Geert Bourgeois**
[Vlaams parlementslid, Vlaams minister]
 - **Helga Stevens**
[Vlaams parlementslid]
 - **Matthias Diependaele**
[Vlaams parlementslid]
 - **Mark Demesmaeker**
[Vlaams parlementslid, schepen Halle]
 - **Matthias Storme**
[Advocaat en buitengewoon hoogleraar aan de universiteiten van Antwerpen en Leuven]
 - **Nick Mouton**
[Oud-preses VNSU, Schepen Lovendegem]
 - **Stijn Van De Perre**
[Secretaris N-VA Dilbeek]
 - **Kristof Cooreman**
[parlementair medewerker, Jong N-VA en N-VA Roosdaal]
 - **Joris Nachtergaele**
[medewerker Europarlementslid Frieda Brepoels]
 - **Peter Dedecker**
[voormalig voorzitter Jong N-VA UGent 2007-2008]
 - **Eric Van Crombrugge**
[voormalig secretaris Jong N-VA UGent 2007-2008]
 - **Brecht Arnaert**
[voormalig voorzitter Jong N-VA UGent 2008-2009]
 - **Johan Bosman**
[Bestuurslid N-VA Land van Rode]
-
- **N-VA afdeling Gent**
 - **Café De Kroon**
[Sint-Pietersplein 51, 9000 Gent]

Stort een vrij te kiezen bijdrage vanaf 20 euro op 001-5681132-15 en word ook erelid!